

fortværig Bestaffenhed. Det er muligt, at § 9, hvor Lyendeforholdet er indgaaet paa et halvt Aar, der kan finde Anvendelse, det kan muligvis gøtte maangen Kjøbenhavnsk Tjenestepige at faae Fruen for den offentlige Politiet, men i Dørigt tror jeg ikke, at de Bestemmelser, her er Tale om, vilde finde stor Anvendelse i Kjøbenhavn. Vi have dog derfor ikke overset, at Loven gjælder for Kjøbenhavn, og jeg har tænkt mig det saaledes, at, naar vedkommende Lyende kommer med sin Begjæring om at faae Paategningen hævnet til Politidirektøren, Stationen eller Assistenten, hvor det nu henlægges, optages Forhøret der til Rapport; om det, for at betegne det ydeligere, var hensigtsmæssigere at sætte Afhøring i Stedet for Forhør skal jeg ganske henstille; men det har i alt Fald været Tanken. Jeg tror saaledes ikke, at der egentlig er nogen Grund til at paaante Enkeltbederne i Udvalgets Endringsforslag; men Udvalget vil selvfølgelig være rede til at konferere med Ministeren om, hvad han i saa Henseende maatte bringe frem eller måske draagt frem.

— Det paaligger mig derefter at omtale Endringsforslaget af den ærede anden Landsthingsmand for 5te Kreds (Oyenhøll) til § 8. Forslagsstilleren nævnte, at Udvalget havde været inde paa den samme Tanke, men ikke været paa det Rene med dens Udførelse. Deri gjør Forslagsstilleren Udvalget Uret, vi have været paa det Rene med Udførelsen; den Vel at henvise Lyendet, hvor Husbonden nægter at ophæve sin Paategning, til den almindelige Rettergang, ligger saa nær, at Udvalget selvfølgelig ikke har overset det. At vi ikke have foreslaaet denne Vel, have vi udviklet i Betænkningen, og til den skal jeg henvise. Vi have gjort gjældende, at vi nok kunne sikkre Lyendet Erstatning for Følgerne af uberettiget Vægning fra Husbondens Side, men ikke vilde være med til at indføre Lovbestemmelser, som vilde medføre, at Lyendet i kortere eller længere Tid maatte gaa ledig, uden at kunne faae fast Tjeneste, hvilket vilde blive Følgen, naar man henviste det til den almindelige Rettergang for kortere eller længere Tid. Det laa naturligtvis nær saa at indføre en Bestemmelse om, at midlertidig, medens Sagen føres, skulde Lyendet have Afgang til at faae den hævnet saalænge. Men med denne Afgang til en blot midlertidig Ophævelse har Udvalget ikke ment at kunne lade sig nøje, og det er jo ogsaa den Indvending, som vi have at gjøre mod det ærede Medlems Forslag. — Hvad overhovedet de foreliggende Paragrafer angaar, stillet Udvalget sig saaledes, at vi anse § 5 første Stykke for ønskelig, og indrykne, at § 6 er en nødvendig Følge af den, og deraf følger atter nærmere Bestemmelser om Paategning og ydeligere Bestemmelser om Paategningens Ophævelse, hvilke Bestemmelser medføre særligt Bæsel. Under denne Situation har Udvalget naturligtvis gjerne villet modtage ethvert Forslag, og det kunde kun være Udvalget som

Thinget hørt at faae disse Bestemmelser ordnede paa bedste Maade. Derfor stillede jeg mig saaledes, at jeg under et tidligere Møde strax, inden Forslagsstilleren havde haft Ordet, opfordrede ham til at indbegaa den Hovedindvending, som vi havde mod hans Forslag, nemlig den, at det kunde stille sig saaledes, at den Vel, han viste, ikke førte til Ophævelse af Paategningen, men kun til en midlertidig, som ikke længere var tilstede, naar Sagen var paadømt. — Alt efter som Forslagsstilleren klarede eller ikke klarede denne Indvending, var det min Mening, at jeg vilde indrette mig, om jeg vilde optræde stærkere eller mindre stærkt mod hans Forslag. Denne Indvending har han besvaret paa tvende Maader, idet han for det Første har henvist til, at han ved at Lyendet kan faae Attesten forlangt, indtil Sagen er endelig afgjort, ogsaa har tænkt paa Appel. Det er for Udvalget ikke noget tilfredsstillende Svar, thi man finder det ikke tilfredsfuldt at henvise Lyendet til den Udvei at appellere Sagen, for at faae Politimesterens Attest forlangt. Derfor bliver vor Hovedindvending mod Forslaget fremdeles tilstede. I Forbindelse dermed ansørte det ærede Medlem, at Lyendet jo heller ikke skulde have Paategningen hævnet, naar det ikke kunde faae Husbonden ved Dom kendt pligtig til at ophæve Paategningen; saa var det givet, at Lyendet havde Uret, og saa var Husbonden ikke pligtig til at ophæve Paategningen. Hvis dette ikke var en ueftikkelig Tanke hos den ærede Forslagsstiller, hvis det var en moden Tanke hos ham, saa vil jeg sige, at der er en ganske væsentlig Forskiel i vore Anskuelser paa dette Punkt. Hvis det var rigtigt, at det var givet, at Lyendet havde Uret, og at Paategningen ikke burde heves, saa var Sagen en anden; men det er jo dog saaledes, at den formelle Ret meget ofte ikke er overensstemmende med den materielle, og det er maatte forholdsvis saa Punkter, hvor det gjælder i den Grad som netop i Lyendeforholdet. Naar man gennemgaar de lovlige Grunde, af hvilke Lyendet er berettiget til at forlabe Tjenesten uden Opsigelse, da vil man se, at det hyppigt er meget vanskeligt for Lyendet at bevise disse Grunde. Lad os blot henpege paa en enkelt Grund, nemlig, at Husbonden har fillert en usædelig Anmodning til Lyendet; det er af den Bestaffenhed, at det i de allerfleste Tilfælde vil være umuligt for Lyendet at bevise det. Allsaa, Sagen staa saaledes, at Husbonden kan blive frifunden alene af den Grund, at Lyendet ikke kan bevise det, hvorpaa det kommer an, uagtet det har den fuldeste Ret, og man kan paa ingen Maade billige, at Følgen da deraf skulde blive den, at Lyendet ikke kunde faae Paategningen hævnet, men at denne fremdeles skulde vedblive at være en Hindring for Lyendet fra at faae fast Tjeneste, indtil den oprindelig vedtagne Tjenestetid var udløben. Denne Hovedindvending er efter